

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Clare Connelly

A kirakós darabjai

Annie O'Neil

Karácsonyi varázs

Jennie Lucas

Közel a karácsony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Clare Connelly, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *An Heir Claimed by Christmas* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Annie O'Neil, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Making Christmas Special Again* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

© Jennie Lucas, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Christmas Baby for the Greek* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 126. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-942-6

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Clare Connelly
A kirakós darabjai

ELŐHANG

– Pontosan mit is kell megnéznem?

Dimitrios hangja egyértelműen az újságírók iránti megvetéséről árulkodott.

– Mondjuk, az én e-mailemet?

A riporter önelégültsége valóban elviselhetetlen volt, az e-mailje tárgya pedig követelő: „Hívjon fel, hogy beszélhessünk erről!” Maga az üzenet egyetlen sorból állt:

Ez a cikk a lap hétfői számában jelenik majd meg.

Az e-mail, amelyhez egy kisfiú fotóját csatolták, olyan különös volt, hogy Dimitrios nem hagyhatta figyelmen kívül. A fiú arcát és szemét aggasztóan ismerősnek találta. Az ikertestvére, Zach a futó kalandjairól volt ismert. Lehet, hogy valamikor nemzett egy gyereket?

Abból botrány lenne, és igencsak tetszene az újságoknak. Páratlan lehetőséget kapnának, hogy bemocskolják a családjuk nevét, amelyet Zach és Dimitrios óvni igyekszik, amióta az apjuktól megörökölték a multimilliós céget.

Ashton, az újságíró egy rivális lapnál dolgozik Sydney-ben. A cikk megjelenését a saját újságjaikban Dimitrios a megfelelő szálak megmozgatásával megakadályozhatná, arra azonban nincs esélye, hogy Ashtonnál elérje, mondjon le a történetről.

– Nos, kapok valamit, amit idézhetek? – kérdezte az újságíró.

Dimitrios felsóhajtott.

– Hogyan kommentáljam a dolgot, ha sejtlemem sincs, milyen érzéseket kellene kiváltania belőlem ennek a homályos fotónak? Felismerést? Ijedtséget? Sajnálom, hogy csalódást okozok, de egyikről sincs szó.

Beszélnie kell a testvérével, hogy kiderítse, tud-e valamit erről a dologról. Zach nyilván elmondta volna neki, ha van egy gyereke. Kivéve, ha nem tud róla. Mindemellett lehet, sőt alighanem valószínű, hogy ez az újságíró csapdába próbálja csalni őt.

– Változtat a hozzáállásán, ha megemlítem az Annie Hargreaves nevet?

Dimitrios összeresztette. Tekintete az épület legfelső emeletén található irodája ablakára siklott, amely előtt a reggeli napsütés aranyló csillogásba borította Szingapúrt. Olyan érzése volt, mintha egy szikla zuhant volna a mellkasára.

– Mit mondott? – szűrte a szót összeszorított fogai között.

Ashtonnek azonban nem kellett megismételnie a kérdését. Az emlékek Annabelle Hargreavesről mélyen beleégtek Dimitrios emlékezetébe. A teste. A csókjai. Az ártatlansága. Hogy azon az éjszakán, amelyen szeretkeztek, úgy nézett rá, mintha az, ami közöttük történik, valami különleges lenne. Eközben valójában csak a közös gyászból fakadt az egymásra találásuk Annabelle bátyjának a halála után, aki egyben Dimitrios legjobb barátja volt.

Eszébe jutott, mit mondott a lánynak, miután elvette a szüzességét. Szándékosan bántó szavakat. A régi szabályt követve aljas volt, hogy védje Annabelle-t, mert tudta, hogy a lány többet kívánna tőle annál, amit ő valaha is meg tudna adni. Annabelle minden álmát és reményét azonnal össze kellett törni azzal kapcsolatban, hogy Dimitrios Papandreo lehet az a férfi, aki happy enddel ajándékozta meg őt.

Hogy most váratlanul a nevét hallotta, egy pillanatig mégis megfosztotta Dimitriost a racionális gondolkodás képességétől.

– Miss Annie Hargreaves, huszonöt éves, Bankstownban, Sydney külvárosában él. Egyedül neveli a hatéves fiát, Maxet. Szeretne esetleg mondani erről valamit, Mr. Papandreo?

Dimitrios erősebben markolta a telefonkagylót. A gyomra összeszorult, minden izma megfeszült, mintha a teste harcra készülne fel.

Hatéves. Max. A tények egyre csak visszhangzottak a fejében. Felállt, és az ablakhoz ment. A szédülés, amely elfogta, felerősödött.

Lewis hét éve halt meg. Nemrégiben volt a halála évfordulója, Dimitrios és Zach minden évben megemlékezett róla. Ők hárman elválaszthatatlanok voltak. Nem csak jó barátok, Lewis a harmadik testvérüknek számított. A halála lesújtotta őket. Sokkoló volt, hogy valaki, aki nagyon erős és egészséges volt, egyszeriben nincs többé. A fájdalmat Dimitrios már ismerte korábról, a bánattól ennek ellenére meg akart szakadni a szíve.

Az ablaküvegnek támasztotta a homlokát, és lehunyta a szemét, amikor Lewis hűgára gondolt. Annabelle... Az nem lehet!

– A szóbeszéd szerint maguk ketten körülbelül kilenc hónappal a kisember világra jötte előtt együtt töltöttek egy éjszakát.

Szóbeszéd? Nem, az információ más forrásból származhat. Ha pletyka lenne, akkor ő már sokkal hamarabb hallott volna róla. Valaki, aki túl sokat tud, értesüléseket juttatott el ehhez a pasashoz. Annabelle volt? Dimitrios azonnal elvetette a gondolatot. Ha Annabelle azt akarta volna, hogy valaki megtudja, egyenesen hozzá fordul. Vagy nem?

Nem érted, Annabelle? Részeg voltam. Azért jöttem ide, mert Lewisra gondoltam. Nagyon hiányzik nekem. Beszélni akartam valakivel, aki érti ezt. Annak – mutatott Dimitrios az ágyra – nem lett volna szabad megtörténnie. Rendes körülmények között nem is történt volna meg. Ugye te is belátod?

– Nos? – kérdezte Ashton. – Meg tudja erősíteni a pletykát? Találkozott már a fiával?

A fiával. A szó megint visszhangot vetett a fejében.

Törődj vele a kedvemért, Dim. Annie biztosan nehezen fogja viselni. Nem tud megbirkózni ezzel. Kérlek, menj el hozzá! Győződj meg róla, hogy jól van!

A büntudattól Dimitriost a rosszullét környékezte. Megszegte a barátjának tett ígéretét, elárulta. Mert a gyász arra készítette, hogy az egyetlen módon keressen vigaszt, amelyet ismert. Cserben hagyta Lewist, és ezt soha nem fogja megbocsátani magának.

És mi van Annabelle-lel? – kérdezte egy hang a fejében. A lány is gyászolt, és ő ezt kihasználta, arra nem is gondolva, milyen károkat okoz vele Annabelle már amúgy is összetört szívének.

– Annie Hargreaves a családunk régi barátja – válaszolta, bár tudta, nagyobb butaságot nem is mondhatott volna, mert ezzel csak olajat önt a tűzre.

Ashton nevetése vágyat ébresztett Dimitriosban, hogy összetörjön valamit.

– Családi barátnál a jelek szerint egy kicsivel nyilvánvalóan több volt.

Dimitrios hangjában acélos keménység csengett.

– Ugye tudja, hogy a lapja példányszámának a növelése érdekében tönkre akar tenni egy gyereket?

– Azt állítja, hogy ez gondot okoz magának?

Dimitrios erre nem tudott válaszolni. Rég feladta már a reményt, hogy az életétől távol tarthatja a nyilvánosságot. Ahhoz túlságosan jól ismert.

– Majd jelentkezem magánál – mondta türelmetlenül, aztán letette a telefont, és ellökte magát az ablaktól.

Tudnod kell, hogyan érzek irántad, Dimitrios...

– *Hogyan érzel? Egek, Annabelle, te még majdnem gyerek vagy! Soha nem gondoltam az érzéseidre, számomra te egyszerűen csak Lewis kishúga voltál.*

Annabelle összerezett.

– *Akkor most hadd mondjam el neked: kedvellek. Azt hiszem... Nem, biztos vagyok benne, hogy szeretlek.*

Ezeket a szavakat hallani olyan volt, mintha valaki pisztolyt nyomott volna Dimitrios halántékához. Rémület tört rá. Hibát követett el, és azzal mindent csak még jobban elrontott. Csírájában kellett elfojtania Annabelle minden reményét.

– *Képzeldsz. Ez nem szerelemről szólt, egyszerűen csak szex volt. És tudod, mi a legrosszabb az egészben? Olyan részeg voltam, hogy alig emlékszem arra, amit csináltam.*

A lány arcát fájdalom torzította el, és Dimitrios örült ennek. Annabelle-nek gyűlölnie kell őt, mert azt érdemli.

– *Megvan a magam élete. Van barátnőm.*

A lány arcából minden csepp vér kifutott.

– Te pedig hiba voltál, amit életem végéig bánni fogok.

A francba! Ezek a szavak még mindig önutálatot váltottak ki Dimitriosból. Jól tette, hogy keményen visszautasította Annabelle-t. Látni azonban, hogy összetörte a szívét, olyasmi volt, amit soha nem fog elfelejteni.

Visszament az íróasztalához, és még egyszer megnézte a fényképet, amely most teljesen más jelentést kapott. A fiú kezdettől fogva ismerősnek tűnt, de soha az életben nem gondolta volna, hogy apa lehet. Az anya pedig Annabelle. A sokk más érzésnek adta át a helyét. Dühnek. Csalódottságnak. Zavarodottságnak. Miért nem mondta el neki a lány, hogy gyerekük született?

– Életed végéig bánni fogod, amit tettünk? Én ezt nem fogom soha megbocsátani neked. Menj el! Csak hagj magamra! És soha többé ne lépj kapcsolatba velem!

Annabelle olyan dühös volt rá, hogy úgy döntött, eltitkolja előle a fiát? Igaz, ő világossá akarta tenni számára, hogy nekik nem lehet közös jövőjük, de talán túl messzire ment. Annie bosszúból nem beszélt neki soha a gyerekről? A tények emellett szóltak. Annabelle gyerekének én vagyok az apja, gondolta Dimitrios. Akár a teljes vagyonában is lefogadná.

1. FEJEZET

Annie nézte, hogyan tűz Max egy darabka fasírtot a villájára. Lerítt róla, hogy csalódott, mert egymás után már a harmadik nap kapja ugyanazt vacsorára.

– Dolgoznod kell ma este, mami?

Annie vetett egy pillantást a konyhapult másik végében fekvő laptopjára.

– Egy keveset.

Maxbólintott, és még egy falatot tűzött fel. Nagyon gyorsan nő, és nagyon sokat eszik. Remélhetőleg csak átmenetileg a növekedés miatt, különben tönkretesznek az élelmiszerárak, gondolta Annie.

– Most is dolgozhatsz, ha akarsz – javasolta a fia.

Annie szíve elnehezült.

– Inkább veled beszélgetnék.

– De akkor utána megint nagyon sokáig fent kell maradnod.

Annie összeráncolta a homlokát. Max a maga hat évéhez képest néha túlságosan felnőtt módjára gondolkodik. Az utóbbi napokban ő valóban késő éjszakáig a számítógépénél ült. A munkára azonban nagy szüksége van. Nem fizetnek jól érte, de itthonról végezheti, és így együtt lehet a fiával. Nincs senki, aki segíthetne neki, közelben lakó rokonok vagy barátok, bébiszittert pedig nem engedhet meg magának.

– Néha szeretek sokáig fent lenni – mondta. – Milyen a fasírt? – váltott témát, de azonnal össze-rezzent.

Semmit sem akart kevésbé, mint arra emlékeztetni Maxet, milyen unalmas a vacsora. Mégis elmosolyodott, a fia pedig viszonzta a mosolyt, és a poharáért nyúlt. Mennyire hasonlít az apjára!

Annie-be fájdalom hasított, és félre kellett fordulnia. Megint aggodás fogta el. Max egy hónapja megkérdezte tőle, hogy hol van az apja.

– Miért nem ismerem? A közelben lakik? Meglátogathatom valamikor, vagy ő nem szeret engem?

Nehezen megválaszolható kérdések voltak. Annie megfogadta magának, hogy soha nem fog hazudni a fiának, most azonban aknamezőn lépkedett. Nem először támadt bűntudata azért, ahogy a fiának fel kell nőnie. Nemcsak az egyszerű körülmények miatt, amelyek között élnek, hanem legfőképpen azért, mert egyedül neveli.

Az este, amikor el akarta mondani Dimitriosnak az igazságot, élete legrémesebb estéje volt. Meg kellett erősítenie a lelkét ahhoz, hogy három hónappal a közös éjszakájuk után találkozzon Dimitriossal. A legszolidabb ruhadarabjait vette fel. Alaposan átgondolta, mit mond majd. Hogy Dimitriosnak nem kell törődnie a gyerekekkel, ha nem akar, de ő úgy gondolta, mindenképpen joga van tudni róla.

Amikor azonban meglátta a férfit az elegáns bárban Sydney-ben, egy belecsimpaszkodó vörös hajú szépséggel, megfutamadott. A büszkesége csorbát szenvedett, a szíve összetört, a szikrányi reménye kialudt.

A bátyja halála óta egészen egyedül maradt. A szüleivel a már korábban is feszült viszonya a gyász miatt végképp megszakadt. Az, hogy lefeküdt Dimitriossal, egy régóta táplált rajongás tetőpontja volt. Valójában sokkal több. Dimitrios karjában végre nem érezte a magányt.

A férfi szavai másnap reggel megfosztották a vigasztól, és megint kétségbeesésbe kergették. Dimitrios visszautasítása és az, hogy ő tizennyolc évesen terhes, túl sok volt neki. Most, huszonöt évesen azon tűnődött, hogy helyesen döntött-e. Még mindig vállalhatja a felelősséget azért, hogy Maxet távol tartja Dimitriostól?

– Mi a baj, mami?

Ajjaj! Annie gyorsan mosolyt varázsolt az arcára.

– Semmi, kincsem. Késő van, le kell feküdnöd – mondta.

Miután mesét olvasott a fiának, nesztelenül kilopózott a gyerek szobájából. Az ajtóból még

egy pillantást vetett Maxre, aki már aludt. Igen, fáradt, aggódik és zaklatott, de a szíve tele van szeretettel a fia iránt.

Halkan becsukta az ajtót, és leült a laptopjához. A munka szerencsére arról is elterelte a figyelmét, hogy éhes. Még dolgozom egy órát, aztán főzök magamnak teát, és eszem pár szem kekszet, gondolta. Általában nem volt ennyire önmegtartóztató, de meg akart takarítani némi pénzt a közelgő karácsonyra, hogy ajándékot vehessen a fiának.

Egy szűk órával azután, hogy fotókat és ismertető szövegeket kezdett feltölteni az ingatlanügynökség honlapjára, kopogtattak. Annie ijedten hátrátolta a székét. Valószínűleg az egyik szomszédnak hoztak küldeményt. Mivel ő a földszinten lakik, sokszor nála adták le a csomagokat. A kémlelőnyíláson már évek óta nem lehetett kinézni, ezért leakasztotta a biztonsági láncot, és kinyitotta az ajtót. Az első gondolata az volt, hogy azonnal visszacsukja.

A fenébe! A gondolataival érte el, hogy Dimitrios idejőjön? Mi az ördögöt keres itt? – futott át a fején, és a válla fölött büntudatos pillantást vetett a parányi, szegényes lakására.

– Annabelle.

A férfi a kevesek közé tartozott, akik mindig a teljes nevén szólították. Amikor eszébe jutott, mit mondott neki azon az éjszakán, összerándult a gyomra.

Megittam fél üveg whiskyt, mielőtt idejöttem. Azt hiszed, különben lefekszem veled? Korábban szinte észre sem vettelek. Még csak tinédzser vagy, hogy a fene enné meg, ráadásul szörnyen naiv is! Ne keverd össze a szexet valami mással! Ez itt semmit sem jelentett.

Annie-nek most pontosan arra volt szüksége, hogy ezekre a szavakra és a fájdalomra emlékezzen, amelyet kiváltottak belőle. Megfeszítette a vállát, és a pillantás, amelyet Dimitriosra vetett, reményei szerint fagyos volt. Vadul vert a szíve. Max, a közös fiuk csak néhány méterre alszik innen egy vékony fal mögött. Annie-t elfogta a pánik.

– Van egy kis gondunk.

Gondunk. Többes számban... Annie-nek már a szótól a hideg futkosott a hátán. Önkéntelenül felvonta a szemöldökét. A férfi ezt futó mosollyal nyugtázta.

– Bemehetek?

Annie csak állt ott rémülten. Most hevesen megrázta a fejét.

– Ó... nem. Én... Mit keresel itt, Dimitrios?

– Ezt inkább olyan helyen kellene megbeszelnünk, ahol magunk között vagyunk.

Annie nagyot nyelt.

– Nekem úgy tűnik, hogy senki más nincs itt – válaszolta.

Levette az ajtó melletti akasztóról a kulcsát, és kilépett a lépcsőházba. Nemcsak azért, mert félt, hogy Dimitrios megtudja az igazságot Maxról, hanem szégyellte is magát. A lakása messze nem volt fényűző, de még csak otthonosnak sem mondható. Tőle telhetően igyekezett azzá tenni, de mindig akadt valami, amit sürgősen ki kellett fizetnie. Szép díszpárnák és új szőnyegek a listája legvégén szerepeltek.

Most itt áll az előtt a férfi előtt, akivel soha többé nem akart találkozni. Időközben ugyan belátta, hogy a fia jobbat érdemelne, erre azonban nem volt felkészülve. Dimitriost látnia a lakása előtt túl sok, túl korai.

Van egy kis gondunk...

– Mit keresel itt? – ismételte meg Annie a kérdését.

A férfi szemében megvillanni látott valamit, amit nem értett. Gyorsan elkapta a tekintetét, és karba fonta a kezét. Napközben meleg volt, de este lehűlt a levegő, ő pedig csak jóganadrágot és vékony pólót viselt.

Már majdnem elfelejtette, milyen jóképű Dimitrios. Az arcát akár gránitból is faraghatták volna. A járomcsontja markáns, az orra egyenes, az állkapcsa határozottságról árulkodik, az állán a gödröcskét Annie annak idején felfedezte a nyelvével...

Forróság öntötte el. Dimitrios acélszürke szeme bizonyos megvilágításban kéken csillogott. Mint mindig, most is háromnapos borostája volt.

– Miért nem mondtad el? – válaszolta meg Dimitrios kérdéssel a kérdést.

Annie hátán megint végigfutott a hideg. Ezt csak az kérdezi meg, aki sejt, tud vagy tudni vél valamit.

– Mit nem mondtam el? – kérdezte.

– Ehhez már késő, Annabelle. – Dimitrios hangosan kifújta a levegőt. – Egy újságíró kiszagolta, hogy kettőnknek van egy közös gyereke.

Annie az ajtókeretnek dőlt, mert olyan érzése volt, hogy a lépcsőház falai mozogni kezdtek. Miért gondolta, hogy megúszhatja? Természetesen értesítenie kellett volna Dimitriost Maxról. Az okait annak idején észszerűnek találta, most azonban értelmüket veszítették. Dimitriosra meredt, de a szemében vádat, féktelen dühöt látott, és nem sokáig állta a tekintetét. A szégyenkezéstől égett az arca.

Másodpercekkel később káromkodást hallott, aztán már semmit. Nem tudta, meddig tartott ez az állapot. Csak azt érezte, hogy Dimitrios a derekára fonja a karját, felemeli, és kiveszi a kezéből a kulcsot. Túlságosan döbönt volt ahhoz, hogy tiltakozzon. A férfi kinyitotta a lakása ajtaját, a kanapéhoz vitte, és letette rá. Aztán távolodtak a lépései. A konyhaszekrény ajtajának a nyitogatását lehetett hallani, és azt, hogy víz folyik. Dimitrios végül egy pohár vízzel jött vissza, és elébe tartotta.

Jóságos ég, milyen benyomást tehetek rá! – gondolta a lány, és nagy nehezen felült. Remegő kézzel elvette a poharat, és beleivott.

– Szóval igaz?

Annie felemelte a fejét, hogy felnézzen a férfira. Azt kívánta, hogy üljön le, de mindjárt meg is gondolta magát. A parányi kanapén Dimitrios túl közel lenne hozzá.

– Annabelle, a fenébe, beszélj már! – Dimitrios hangja rekedt volt. – Igaz?

Valójában nem kételkedik benne, gondolta Annie. Ezt látta a férfi feszült és dühös arcán. Nem hazudhat tovább. Nem is akar. Annak is legfőbb ideje, hogy Maxhez őszinte legyen. A frufruja a szemébe hullott, és ösztönösen felemelte a kezét, hogy szőke tincseit visszagyűrje a füle mögé.

Természetesen sosem hitte, hogy az igazságot örökre eltitkolhatja Dimitrios elől. Most azonban, ahogy a férfi itt állt előtte, és vádlón nézett, rádöbönt, valójában várta ezt a napot. Mi mással magyarázhatná, hogy most megkönnyebbült? Dimitrios végre megtudja. Nincs több titok, nem kell többet hazudni. Maxnek legalábbis nem.

– Igen, igaz.

A férfi összerezzen, az arca kivörösödött. Lehet, hogy tévedtem, és mégsem tudta? – gondolta Annie. Dimitrios állkapcsa megfeszült. A lány lesütötte a szemét.

– Hatéves, és Max a neve. Vannak fényképeim...

– Fényképek? – Dimitrios hangja rekedten csengett. – Mondj egy okot, miért ne menjek be most a szobájába, és vigyem magammal!

Annie alig kapott levegőt. Megmarkolta a kanapé karfáját, mert félt, hogy megint elájul. A lába remegett, mégis felállt, hogy felkészüljön a kihívásra.

– Fényképet már láttam. Volt az újságírónál – mondta Dimitrios.

Annie agya a sok ellenére újra dolgozni kezdett. A férfi már említett egy újságírót, de akkor még olyan megdöbönt volt, hogy nem figyelt fel rá.

– Milyen újságírónál?

– Nem mindegy?

– Lehetetlen! Senki nem tud semmit.

Dimitrios enyhén összehunyorította a szemét.

– Szóval volt rá gondod?

Annie nagyot nyelt. Kihallotta a férfi hangjából a dühös vádat. Minden oka meg is van rá.

– Igen – válaszolta Annie.

– Szemlátomást nem voltál elég gondos.

– Ez egyszerűen lehetetlen. Max nem viseli a nevedet. Soha senki nem tudta meg, hogy mi...

– Annie elhallgatott. Olyan, hogy „mi”, soha nem létezett. Közöttük nem volt kapcsolat, csak egy meggondolatlan, egyéjszakás kaland. – Hogy mi történt azon az éjszakán – fejezte be sután a

mondatot.

– Senkinek sem beszéltél róla? – kérdezte a férfi, és a nyilvánvaló kételkedésétől Annie-ben fellobbant a harag.

– Mi van, Dimitrios? Sérti a büszkeségedet? Azt hiszed, világgá kürtöltem, amit tettünk?

A férfi állán megrándult egy izom.

– Azt hittem, tisztességes ember vagy, olyan, mint Lewis – mondta. – Tisztességes ember azonban ilyesmit sohasem titkolna el.

– Tisztességes ember sosem mondott volna olyan dolgokat, mint te nekem azon az éjszakán – válaszolta Annie szelíd hangon. – Tisztességes ember nem jelent volna meg nálam részegen, ráadásul csak néhány nappal a bátyám temetése után. Nem töltötte volna velem az éjszakát, hogy aztán reggel a képembe vágja, milyen keveset jelentettem neki.

Dimitrios arca kifürkészhetetlen volt, a teste azonban megfeszült.

– Szóval ez a bosszú? Fájdalmat akartál okozni?

Annie megrázta a fejét.

– Nem – válaszolta. – Nem ez volt a célom.

Csend telepedett rájuk. Egy ideig csak a gyors, ziháló levegővételeiket lehetett hallani.

– Azt mondtad, hogy néhány nap alatt el fogsz felejteni. Emlékszel?

Dimitrios szája megrándult.

– Azt mondtad, olyan részeg voltál, hogy bármelyik nő lehettem volna. Hogy merő véletlenségből kötöttél ki éppen nálam.

– Nem kell megismételned a szavaimat. Jól emlékszem rájuk.

A vallomás valamiért örömet okozott Annie-nek.

– Azt mondtad, hogy barátnőd van – folytatta mégis.

– Igen.

A férfi nem mentegetőzött, Annie mégis látott valamit a szemében, amit nem értett, de most nem is akarta megfejteni.

– Személtáda voltam – mondta Dimitrios –, ez azonban nem mentség arra, hogy te hat évig eltitkoltad előlem a fiamat.

Annie elfordult a férfitől, és az utcára néző ablakhoz ment. Próbáltam elmondani, gondolta. Hogy beszélhetett volna azonban a gyerekről, miután megismerte Dimitrios életkörülményeit? Rettenetesen félt. Mi van, ha a férfi elperli tőle a felügyeleti jogot? Ha egy másik nővel neveli fel Maxet? Annie addigra már nagyon sok mindent elveszített. A szüleit, Lewist. Nem maradt más neki, mint a baba.

– Hogyan derítette ki az az újságíró? – kérdezte halkan.

– Sejtelmem sincs. Valakinek mégis elmondhattad.

Annie a fejét rázta.

– Elképzelni sem tudom, hogyan jött rá az a riporter. Mindig nagyon óvatos voltam.

– És a fiam, ő tudja?

A fiam... Ez a birtokló megfogalmazás! Annie éveken át egyedül az övének tartotta Maxet. Az ő gyereke volt, akit szerethet, óvhat, felnevelhet, taníthat. Csak éppen az a gyerek minél idősebb lett, annál jobban hasonlított az apjára...

– Nem tudja.

Dimitrios hangosan káromkodott. Annie önkéntelenül összerezett.

– Nem beszéltél neki rólam?

– Nem, de ahogy nagyobb lett, kérdezgetni kezdett az apjáról. Már jó ideje tudom, hogy el kell mondanom neki.

– Akkor nekem is elmondtad volna?

Annie nagyon szeretett volna hazudni. Dimitrios azonban megérdemli, hogy tudja az igazat.

– Nem tudom, de szeretném hinni, hogy igen.

A férfi tekintete Annie szemébe fúródott, mintha olvasni próbálna benne. A lány várta, hogy mondjon valamit, Dimitrios azonban sokáig csak állt ott némán.

– Én... – kezdte Annie, de nem tudta, mit akar valójában mondani, ezért csak megcsóválta a fejét.

– Nem. – Dimitrios összevonta a szemöldökét. – Nem! – mondta újra, aztán sarkon fordult, és nagy léptekkel az ajtóhoz indult.

– Elmész? – kérdezte Annie.

A férfi feléje fordult.

– Ez most nem megy. Megértenéd, ha tudnád, hogy a legszívesebben mit csinálnék. – Megrázta a fejét. – Ha valamit, akkor azt megtanultam, hogy érzelmek alapján semmit se tegyek. Holnap visszajövök.

– Max iskolában lesz – mondta Annie.

– Jobb is, ha nem hall minket, amikor beszélgetünk. Könnyebb terveket kovácsolni, ha ő nincs itt.

– Miféle terveket?

Annie azonban már tudta, mit fog mondani a férfi. A felügyeleti jogról akar beszélni. Elveszi tőle Maxet, legalábbis egy időre. A gondolatra rémület fogta el, és rosszullét környékezte.

– Esküvői terveket, Annabelle. Mi más?

2. FEJEZET

Annie csodát tenni nem tudott, de mindent elkövetett, hogy rendbe hozza és kicsinosítsa a kis lakást Dimitrios látogatására. A férfi úgy beszélt a házasságukról, mintha már eldöntött tény lenne. Ez jellemző rá. Parancsolásra született. Minden üzleti tárgyalást megnyer. Olyan férfi, akinek mindenki automatikusan engedelmeskedik. Nem csoda, ha fel sem merült benne, hogy ő talán nem akar feleségül menni hozzá.

Hogy lehet ennyire biztos a dolgában? Hét éve nem látták egymást, és az utolsó alkalom látványos katasztrófa lett. Ő még mindig küzd annak az éjszakának az érzelmi következményeivel.

Annie a kis konyhába ment, és ma délelőtt már legalább harmadszor törölte le a pultot. Utána bekapcsolta a vízmelegítőt, lassan kifújta a levegőt, és az ablakhoz lépett. Jellegetes késő tavaszi nap volt Sydney-ben – az égbolt szürke, a levegő fülledt. A párásság esőt ígért.

Annie megnézte a tükörképét az ablaküvegben, és összerezzent. Miután látta azokat a nőket, akikkel Dimitrios általában megjelent, már értette, hogy a közös éjszakájuk után miért küldte őt el. Olyan férfi, mint Dimitrios Papandreo, soha nem érdeklődne iránta komolyan.

Akkor sem, ha ma nagyon kitett magáért. A legjobb farmernadrágját vette fel, hozzá egy csinos vászonblúzt, amelyet egy hónapja vett egy turkálóban. Selymes, szőke haját nem fogta össze, ahogy szokta, hanem sokáig szántotta kefével, hogy csillogó hullámokban omoljon a vállára. Általában csak olyankor festette ki magát, ha munkamegbeszélésre kellett mennie, de az csak ritkán fordult elő. Ezért nem is volt sok sminkeszköze. Ma azonban a lehető legjobban akart kinézni, úgyhogy felvitt egy kevés rúzszt. Az arcára kiült aggodalom ellen azonban nem sokat tehetett.

Miután felforrt a víz, készített magának egy csésze herbateát. Közben próbált nem arra gondolni, hogy az élete nagyon meg fog változni. Házassággal vagy nélküle, többé semmi sem lesz olyan, mint eddig.

Éppen megitta az első kortyot, amikor csöngettek. Hevesen összerezzent, és a blúzára fröccsent. Az ügyetlensége miatt bosszankodva az ajtóhoz ment, és lendületesen kinyitotta. Alig nézett Dimitriosra, a pulzusa mégis felgyorsult.

– Gyere be! Mindjárt visszajövök – mondta, és a keskeny folyosón a parányi hálószobába ment.

A nagy szobát átengedte Maxnek, hogy legyen hely a játékainak és a könyvtárból kikölcsönzött könyveinek. Gyorsan kivett a szekrényből egy egyszerű sárga blúzt, és belebújt. Futó pillantást vetett a tükörbe, aztán elhagyta a szobát. Tizennyolc évesen nagyon fiatal és bizakodó volt, noha szomorú Lewis halála miatt. Előtte állt az élet, és alig várta, hogy elkezdje az egyetemet. Ma sokkal idősebbnek tűnök huszonöt évesnél, gondolta a homlokát ráncolva. Nem tűnt fel neki, hogy a fény kiemeli a szeme színét, a sárga póló a barnaságát és a domborulatait.

Amikor visszament a nappaliba, azonnal úgy érezte, hogy Dimitrios a jelenlétével betölti a szobát. Túl magas, túl nagy hozzá. Annie itthon dolgozott, és voltak napok, amikor egyetlen emberrel sem beszélt. Az életében minden kicsi, megszokott és szürke. Dimitrios pedig olyan, mint egy természeti erő, amely mindezt porrá és hamuvá változtatja.

– Leöntöttem teával a blúzomat – mondta halkán.

Szégyellte a lakását. A férfi olyan öltönyt viselt, amely valószínűleg többé került, mint az ő lakbére egy évre.

Dimitrios bólintott, és az ebédlőasztalra mutatott.

– Akkor megbeszéljük a hivatalos dolgokat?

Annie az idegessége ellenére elmosolyodott. A férfi pontosan olyan, ahogy ő emlékezett rá. Rövid időre megengedheti neki, hogy átvegye az irányítást, mert kíváncsi arra, amit mondani akar, ha a nevetséges javaslatát nem is fogadja el.

– Persze. Főztem teát. Kérsz?

– Nem. Nem fog sokáig tartani a dolog.

A dolog! Milyen romantikus! Annie lenyelte a gúnyos megjegyzést. Nem várt el Dimitriostól romantikát, és nem is kérte belőle. Gyorsan leült vele szemben a bögréjével a kezében.

– Nos? – kérdezte. – Mit szeretnél megbeszélni?

Dimitrios benyúlt a zsebébe, és kinyomtatott oldalakat húzott elő. Az asztal nem volt nagy, ezért csak kicsit kellett kinyújtania a karját, hogy odaadja őket Annie-nek.

– Készítettem egy szerződéstervezetet. Nem bonyolult – mondta, és körbenézett. – Abból indultam ki, hogy nem lehet sok értéktárgyad, de ami van, az természetesen továbbra is kizárólag a tied marad.

Annie nem fáradt azzal, hogy megnézze a szerződést. Túlságosan megdöbbenette, hogy a férfi nem táncol vissza a házassági javaslatától.

– A feltételek nagyvonalúan a te javadat szolgálják. Ami a fiunkat illeti, ő természetesen az örökösöm lesz, és fokozatosan hozzáférést kap egy vagyonkezelői alaphoz, vagyis a tizenharmadik, a huszonegyedik és a huszonötödik születésnapján. Ugyanígy volt Zachnél, nálam és apánknál is. Ez jobb, mint egyszerre megkapni egy óriási összeget tizenharc évesen, amikor az embert még jobban érdeklik a nők és az alkohol, mint az értelmes befektetések.

Annie toroka elszorult. Óvatosan ivott egy korty teát.

– Ami a lakóhelyünket illeti, nem vagyok biztos benne, hogy tudod, Szingapúrba költöztem. Az ottani házam elég nagy neked, nekem, a fiunknak és a még esetleg születendő gyermekeinknek.

Annie köhögve félrenyelte a teáját.

– Egy pillanat! – Óvatosan letette az asztalra a bögréjét, és mélyeket lélegzett. – Nem megyek hozzád, Dimitrios. Úgyhogy ne készíts tervek arra, ami soha nem fog megtörténni.

A férfi nem tűnt meglepettnek, sőt mintha számított volna az ellenállásra.

– A havi juttatásod természetesen megegyezés kérdése.

Annie lenézett az előtte fekvő szerződésre, és megrázta a fejét.

– Nem vagyok megvásárolható. Nem hajtok a pénzre. Nem gondolod, hogy akkor már régen felkerestelek volna? Van sejtelméd arról, milyen nehéz volt számomra az utóbbi hét év? Hogy mennyit küzdöttem, és milyen sok áldozatot hoztam a fiunkért? Akinek egyébként neve is van. Maxnek hívják. Azt inkább hadd ne mondjam el, mennyire sértőnek találom, hogy már tíz perce itt vagy, de róla egyetlen kérdést sem tettél fel.

Dimitrios állán megrándult egy izom, a szemében félreérthetetlenül bosszúság villant.

– Azt hiszed, tőled akarom hallani, hogy van a fiam? Nem, Annabelle, én magam akarom megismerni, én akarok magamnak képet alkotni róla. Az én gyerekem is, és mindig is az élete részének kellett volna lennie.

A szemrehányás tördőfésként Annie szívébe hatolt, mert a férfinak igaza volt.

– Látom, hogyan éltek. Azt hiszed, ebből itt – mutatott körbe Dimitrios széles mozdulattal – bármi is elég jó?

Ez sértette Annie-t. Gyorsan becsukta a szemét, hogy ne lássa a férfi lekicsinylő tekintetét.

– Nem, nem az – mondta, és a hangja alig volt több suttogásnál –, de én minden tőlem telhetőt megtettem. Úgyhogy ne gyere ide és sértegezz, mert azt nem fogom eltűrni. Neked sejtelméd sem lehet, milyen volt...

– És ki tehet róla?

Annie összeszorította a száját.

– A múlton nem változtathatok. Megértem, hogy része akarsz lenni Max életének, de nem pakolhatok össze mindent, hogy Szingapúrba költözzünk, és feleségül sem megyek hozzád. Nem a tizenkilencedik században élünk. Nincs erkölcsrendészet, nem ítélnék el valakit azért, mert házasságon kívül szült gyereket.

– Az én erkölcsöm viszont azt diktálja – válaszolta Dimitrios –, hogy gondolnom kell a fiam jövőjére.

– Ez a te problémád. Ami pedig Max jövőjét illeti – nevezte Annie szándékosan nevén a gyereket –, arról beszélhetünk.

– A szerződés részleteit kész vagyok megvitatni, de mást nem. Össze fogunk házasodni, Annabelle,

úgyhogy hagyj fel az ellenkezéssel, és szokj hozzá a gondolathoz. – Dimitrios előrehajolt, és az asztalra könyökölt. – Kezdj el felkészülni rá, és örülj! Amint a feleségem leszel, minden gondod megszűnik.

Annie hátán borzongás futott végig. A gondjai éppen hogy azzal vennék kezdetüket, ha hozzámene a férfihoz.

– Miért ragaszkodsz a házassághoz? Amennyire én tudom, számos barátnőd volt, de egyiket sem vetted el. Ebből arra következtetek, hogy te éppen annyira nem akarsz valakinek a férje lenni, mint én a te feleséged.

– Igaz. Házasság soha nem szerepelt a terveim között.

– Soha?

Dimitrios sokáig fogva tartotta Annabelle pillantását.

– Soha.

– Akkor most miért?

– Max mindent megváltoztat.

Hogy ez mennyire igaz! Annie számára valóban mindent megváltoztatott. Le kellett mondania az egyetemről, a karierről, a barátokról... Egy csecsemő mellett túl nehéz volt kapcsolatokat ápolnia.

– Max a mi fiunk – mondta halkán –, az életének mindkettő a részei lehetünk, de ez nem jelenti azt, hogy egymás életében is részt kell vennünk.

– Miért ellenkezel?

– Nekünk ezeket a lapokat osztották.

Dimitrios sokáig Annabelle szemébe nézett.

– Elintéztem, hogy a városházán összeadjanak minket. Jobb, ha csendben házasodunk össze, és csak később küzdünk meg a sajtóval.

– A sajtóval? Miért kellene azzal megküzdenünk? Nem megyek hozzád – ismételte meg Annie nyomatékosan.

– Ha nagyobb esküvőt szeretnél, megfelelő időben pótolhatjuk. Ezt te döntheted el. Ami a szingapúri életedet illeti, dolgozol jelenleg?

Ez az egész képtelenség!

– Igen, van munkám.

– És mi az?

– Ismertetőket és fotókat töltök fel több ingatlanügynök honlapjára. Ezt itthonról is csinálhatom, és jól jött, amikor Max még kisebb volt. Ő már iskolába jár, de nekem még mindig megfelel.

– Mi lett az egyetemmel?

Annie kissé szomorúan gondolt egykori önmagára.

– Max lett – mondta. – Egy gyerek mellett nemigen lehet jogot tanulni.

– De... ha jól emlékszem, téged felvettek az egyik legjobb egyetemre.

– Egyszerűen nem ment.

– És a szüleid?

– Ők Lewis halála után Perthbe költöztek. Az anyám képtelen volt tovább itt maradni, mert minden Lewisra emlékeztette.

– Tizennyolc éves voltál, és terhes. Miért nem mentél velük?

– A kapcsolatunk soha nem volt igazán jó. Amikor pedig az anyám megtudta, hogy egyedül akarom felnevelni a gyerekeket, és nem megyek egyetemre, feldühödött. Azt akarta, mondjak le Maxról, hogy örökbe fogadhassák.

Dimitrios szeme dühösen megvillant.

– Nem mondd komolyan. Nem ajánlotta fel, hogy segít neked?

Annie megrántotta a vállát.

– Nem, de ma már szeretik Maxet. Csak ezért engedem meg, hogy találkozzanak velem – mondta, és elmosolyodott. – Itt engem is minden Lewisra emlékeztet, anyával ellentétben azonban én nem akartam elmenekülni az emlékek elől. Valószínűleg ostobán hangzik, de Sydney összeköt a

bátyámmal.

– Nem ostobaság. Én megértelek.

– Igazán?

Dimitrios bólintott.

– Van egy tetőtéri lakásom itt, a városban. – A hangja lágyabb volt. – Gyakran eljöhetünk ide.

Nem akarlak teljesen kiszakítani az életedből.

Annie a fejét rázta.

– Nem figyelsz rám. Házasságról szó sem lehet!

Dimitrios erre nem válaszolt.

– Miért Maxnek nevezted el? – kérdezte.

Annie arca lángba borult. Az igazságot nem árulhatta el a férfinak, az felérne egy vallomással. Ha elmondaná, hogy megnézte Dimitrios családfáját, és az ő nagyapja nevét választotta, túlságosan sebezhetővé válna.

– Egyszerűen csak tetszik a név.

– Nekem is.

Érzelmekkel teli csend telepedett rájuk.

– Bármikor Sydney-be repülhetsz – mondta végül a férfi olyan gyengéden, hogy majdnem könnyek szöktek Annie szemébe. – Magaddal hozhatod Maxet, hogy találkozhasson az itteni barátaival. Túlnyomórészt azonban Szingapúrban fogunk élni. Van ott egy állítólag nagyon jó nemzetközi iskola. Max oda járhat.

Annie megint a fejét rázta.

– A nem szó melyik részét nem érted? Nem mehetek hozzád.

– Miért nem?

A kérdés meglepte Annie-t, mert nem tudta rá a választ. Azt mégsem mondhatta, hogy csak. Hogy egyszerűen nem lehet.

– Van barátod? Szeretőd? – kérdezte Dimitrios.

Annie elvörösödött. A megalázó igazságot, hogy a hét évvel ezelőtti közös éjszakájuk óta nem volt férfival, nem akarta elárulni.

– Házasságot nem köt az ember meggondolatlanul.

– Akkor sem, ha egy gyerek miatt teszi?

– Legfőképpen akkor nem! Olyan házasságnak egyikünk sem akarja kitenni Maxet.

– Miért, milyen lenne az a házasság?

Annie eltökélten elhessegette a gyerekkori emlékeit. A szülei örökösen veszekedtek, állandóan aggódtak a pénz miatt, és üvöltöztek a gyerekeikkel.

– Ahol veszekedés és feszültségek vannak. Nem akarom, hogy Max azt higgye, olyan egy család.

– Én nem akarok veszekedni, miután összeházasodtunk.

– Hanem mit akarsz? – A kérdés egy pillanatig mintha összezavarta volna Dimitriost. Annie már közel érezte magát a győzelemhez. – Nem igazán tudod elképzelni, igaz? Te és én, férj és feleség, amíg a halál el nem választ?

A férfi szeme elárulta, hogy erősen gondolkodik.

– Vagy ez a megállapodás csak addig érvényes, amíg Max idősebb lesz? Tizenkettő? Tizennyolc?

Mit gondolsz, mikor fejezhetjük be a színjátékot, hogy visszatérjünk a régi életünkhöz?

Dimitrios összeresztette.

– Megígértem Lewisnak, hogy vigyázni fogok rád.

Annie azt hitte, rosszul hall.

– Tessék?

Dimitrios arca elkomorult.

– A halála előtt aggódott érted. A szüleid miatt. Ahogy veled bántak. Megkért, hogy tartsam rajtad a szemem.

Annie a férfit meglepetéssel hallta. Ez jellemző volt Lewisra. Borzalmasan hiányzik neki a bátyja.

– Nem tudtam.